

РЕШЕНИЕ

№ 3907

гр. София, 11.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **4136** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на И. К. Л., гражданка на И. срещу Решение № 427/28.03.2013 г. на председателя при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата на жалбоподателката за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че в процесното решение на председателя при Държавната агенция за бежанците не са обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства, имащи съществено значение за личното положение на жалбоподателката, а обсъдените факти и обстоятелства са превратно тълкувани. Жалбоподателката счита, че е налице сериозна опасност за живота и сигурността ѝ. Основните доводи са, че неизвестни лица безпричинно са нападнали нейния дом и са убили родителите ѝ. На следващо място счита, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, тъй като в държавата ѝ по произход е изложена на реална опасност от тежки посегателства. Сочи, че по делото липсват данни относно актуалната обществено – политическа обстановка в И., което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства за предоставянето на хуманитарен статут. В жалбата излага подробна информация по данни от неустановени източници за актуалната обстановка в И.. Иска

се от съда да отмени оспореното решение на председателя при Държавната агенция за бежанците с всички следващи се от това последици.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците, чрез упълномощения си процесуален представител оспорва жалбата и счита, че решението на председателя на Държавната агенция за бежанците е правилно, мотивирано и законосъобразно.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

От приетите по делото доказателства се установява, че - И. К. Л. с ЛНЧ [ЕГН] е [дата на раждане] в [населено място], гражданка е на И., народност - арабка, религия – мюсюлманка-шиит, неомъжена.

От доказателствата, приложени по делото с административната преписка се установява, че желанието за закрила е заявено от чужденката с молба № 252/29.08.2012г. Личните ѝ данни са установени въз основа на удостоверение за иракско гражданство К/0305493, издадено на 02.08.2005г. и лична карта № 00006671(A5), издадена на 11.08.2008г. Жалбоподателката твърди, че е напуснала И. през август 2012г., легално за Т., откъдето с помощта на трафикант е влязла нелегално в Б.. Пътувала е заедно със сестра си И. К. Л. и брат си Сами К. Л., които също са подали самостоятелни молби в Държавна агенция за бежанците. При проведените интервюта, чужденката в заявила, че е напуснала И. след като родителите ѝ били убити от неизвестни лица през май 2012г. По думите ѝ тя не е получавала никакви заплахи и преди убийството на родителите ѝ не е имала никакви проблеми. Твърди, че не се е занимавала с политика и не е членувала в политически партии, не е била арестувана или осъждана. Напуснала е страната си по произход, защото след убийството на родителите ѝ не се е чувствала сигурна за живота си, но не е търсила закрила от официалните власти на И..

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка. В настоящото съдебно производство няма нови доказателствени искания.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия, въз основа на законосъобразни, предшествващи издаването му действия, в съответната писмена форма и съдържа необходимите реквизити. При издаване на административния акт не са допуснати процесуални нарушения, които да са основание за неговата отмяна.

Настоящата съдебна инстанция, след съвкупна преценка на доказателствата по делото и твърденията на жалбоподателката, намира, че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предвид фактите от лично естество от бежанската история на жалбоподателката.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо убеждение, намира се извън страната по произход и не може или не желае поради гореописаните причини да се завърне в нея. Предвид бежанската история на жалбоподателката, съдът приема за установено, че тя не е била арестувана, осъждана, политически ангажирана

или преследвана от официалните власти по причини, свързани с раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение. Спрямо жалбоподателката не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от И. К. Л. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на нея да е налице „преследване”, а точно обратното, тя е напуснала страната си по произход легално без спрямо нея да е имало преследване. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липса на материалноправни предпоставки за прилагане на чл. 8, ал.1 от ЗУБ, а именно предоставяне на статут на бежанец.

Отказът да се предостави хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ с обжалваното решение също е законосъобразен. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход поради заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо в ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне. Съгласно глава V, чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО на съвета от 29 април 2004 година, тежките посегателства, които представляват условие за предоставяне на субсидиарна закрила са: смъртното наказание или екзекуцията, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочената разпоредба е транспонирана в нормата на чл. 9 от ЗУБ, която предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът споделя изводите на административния орган, че не може да се направи обоснован извод, че И. се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт, въпреки че терористичните атаки продължават, тъй като последните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. В оспореното решение № 427 от 28.03.2013г. административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история, заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход, съгласно информацията, съдържаща се в приложените по преписката справки с вх.№01-1147/14.02.2013 г. и № 01-6336/28.11.2012 г на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Държавната агенция за бежанците. При тези приложими правни норми, съдът намира, че по отношение на И. К. Л. не са налице предпоставките на закона за

предоставяне на хуманитарен статут, тъй като спрямо нея не са предприемани мерки, застрашаващи свободата, живота или сигурността ѝ от официалните иракски власти или от някоя конкретна групировка и при нейното легално напускане на И., срещу нея не е имало насочени заплахи и не е била изложена на тежки посегателства.

Позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности е неоснователно. В това решение е конкретизирано, че съществуването на заплаха може по изключение да се счита за установено, когато степента на безогледно насилие, свързано с протичащия въоръжен конфликт, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни за насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен като същото е подробно обсъдено в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Съдът споделя извода на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на И. К. Л. на основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Жалбоподателката не е била принудена да напусне И. поради това, че там е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността ѝ, както и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание. При издаване на оспорения административен акт органът се е съобразил с условията при прилагане на задължителното тълкуване на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С-465/07 на Съда на Европейския съюз. Правилна е преценката на административния орган, че няма основание да се приеме наличието на въоръжен конфликт в И., предвид ситуацията там. Следва да се отбележи, че както посочената директива, така и ЗУБ не съдържат легална дефиниция за понятията вътрешен въоръжен конфликт и международен въоръжен конфликт. От съдържащата се в представените справки информация може да се направи извод, че в И. няма международен конфликт. Не е налице и вътрешен въоръжен конфликт, тъй като ситуацията в И. не отговаря на пояснението на това понятие, което е дадено в чл. 1 от Протокол II от 1977г. към Ж. конвенция от 12.08.1949 г. относно защитата на гражданските лица по време на въоръжен конфликт, ратифицирана от Република Б. с Указ от 12.08.1949 г. Под „вътрешен въоръжен конфликт” следва да се разбира такъв конфликт, който протича на територията на страната, между нейните въоръжени сили

и дисидентски въоръжени сили или други организирани въоръжени групи, които под отговорно командване, упражняват такъв контрол над част от нейната територия, който им позволява да водят продължителни и съгласувани военни операции. Не представляват „вътрешен въоръжен конфликт“ ситуации на вътрешни безредици, напрежение, като бунтове, изолирани и спорадични прояви на насилие - чл.1, т. 2 от Протокол II към същата Ж. конвенция. Предвид съдържащата се в делото информация за положението в страната не следва насилието там да се определя като безогледно. Не са налице и факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Към момента на приключване на устните състезания в настоящата инстанция, съдът намира, че в И. няма ситуация на вътрешен въоръжен конфликт, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в чл. 9 от ЗУБ. Предвид изложеното, изводът на председателя на Държавната агенция за бежанците, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице заплахата за И. К. Л. поради ситуация на безогледно насилие в държавата ѝ по произход, се явява законосъобразен.

Настоящата съдебна инстанция счита, че председателят на Държавната агенция за бежанците е обсъдил всички относими към случая факти и обстоятелства, като не е допуснал нарушение на административно - производствените правила при издаването на решението, изложил е пълни, подробни и обосновани мотиви и е направил правилна преценка на събраните данни. При наличните доказателства правилно административният орган е отхвърлил молбата като неоснователна и на основание чл.75, ал. 1, т. 2 и т.4 във вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на И. К. Л..

Воден от горното, Административен съд - София град, I - во отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. Л., гражданка на И., [дата на раждане] , срещу Решение № 427/28.03.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния Административен съд на Република Б. в 14- дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: